

AKROPOLITÁN

ÚNOR 2026

č. 188

NOVÁ AKROPOLIS
ŠKOLA FILOZOFIE

AKROPOLITÁN

FILOZOFIE – KULTURA – DOBROVOLNICTVÍ

Elektronický časopis č. 188, únor 2026

Filozofie, kterou navrhujeme, je způsob života dostupný všem, což znamená uplatňování učení velkých mudrců v praxi.

Kultura je uskutečňování lidských hodnot v životě, čímž se stává aktivní, využívá kvality každého člověka a rozšiřuje obzory.

Dobrovolnictví je plodem vůle vložené do služby ostatním. Neexistuje větší bohatství, než je ochota.

BRNO

www.akropolis.cz/brno

HRADEC KRÁLOVÉ

www.akropolis.cz/hradec

LIBEREC

www.akropolis.cz/liberec

OLOMOUC

www.akropolis.cz/olomouc

OSTRAVA

www.akropolis.cz/ostrava

PLZEŇ

www.akropolis.cz/plzen

PRAHA

www.akropolis.cz/praha

ZLÍN

www.akropolis.cz/zlin

Šéfredaktorka

Slavica Kroča

Odpovědná redaktorka

Ivana Hurytová

Redakce a grafická úprava:

Eva Bimová,

Martina Flaitingrová, Ondřej Aksamít,

Jana Aksamítová, Petra Pavličková,

Samuel Bíma, Aleš Gabriel

Nová Akropolis se nemusí plně ztotožňovat s obsahem uveřejněných textů, odpovídají za ně výhradně jejich autoři.

Všechna práva vyhrazena.

Tento časopis nebo jakákoli jeho část nesmí být reprodukovány v jakékoli formě bez předchozího písemného svolení vydavatele.

5

POZNÁMKY K BHAGAVADGÍTĚ

CESTA SKARABEA ANEB
O EGYPTSKÝCH HIEROGLYFECH

8

11

ČLOVĚK A JEHO TOUHA
PO NESMRTELNOSTI

KAREL IV., RENESANČNÍ PAPRSEK
V POZDNÍM STŘEDOVĚKU

13

16

POMERANČ, OVOCE ŽÁDANÉ
V ZIMNÍCH MĚSÍCÍCH

Všichni známe rčení „šaty dělají člověka“, které vypovídá o tom, že vzhled a oblečení ovlivňují to, jak nás vnímá okolí, ale i to, jak se cítíme my sami. První dojem je z psychologického stanoviska velmi důležitý a často si názory o ostatních vytváříme právě během několika minut (či dokonce vteřin, ještě než vůbec promluvili), na základě oblečení, bot, účesu, vůně a vnější podoby všeobecně.

Vizuální kontakt při prvním setkání hraje velkou roli, a proto pečlivě vybíráme střih, barvu, model, aby ladily se situací, pro kterou jsou určeny. Náš vzhled nám může otevřít mnoho dveří, ale může je i zavřít, pokud ostatní nepřemýšlejí o tom, zda vůbec máme finanční či situační podmínky, abychom ho zlepšili. Neposlouchají naše slova, dívají se jen na naše tělo.

Čím více začalo sněžit a mrznout, tím více pejsků v šatičkách a s botičkami jsem na ulici potkávala. Kdyby mi to jejich pánové dovolili, zeptala bych se jich, co si oni myslí o svém obleku. Zda jsou kvůli němu lepší, než ti psy, kteří šatičky a botičky nenosí, nebo jim stačí to, že jsou v teple a netřesou se zimou. Přestože i malým pejskům se v zimě oblékají šaty, nedělají je člověkem.

Vzpomněla jsem si na tureckého hvězdáře z „Malého prince“, kterého nikdo nebral vážně, dokud si nevzal frak. Frak sklídl ovace, zatímco jeho tradiční oděv vyvolal posměch a nedůvěru. A přitom v obou těchto šatech tepalo stejné srdce a myslela stejná hlava. A platí to i dnes.

To, co s jistotou vím, je, že lidskou bytost z nás dělají šaty naší Duše. A ty nejsou ušité z hmotné látky, ať už přírodní či umělé, nýbrž z látky jménem etika a morálka, která je utkaná ze ctností, jež rozvíjíme a uplatňujeme ve svém životě.

Pro ty, kteří se na svět nedívají očima duše ani srdce, šaty dělají člověka. Pro ostatní utváří lidskou bytost její nitro, city a myšlenky, které se projevují navenek a vypovídají o tom, zda chápe, co je to pravda, dobro, krása a spravedlnost.

Ano, existuje elegance tělesná, duševní i duchovní. Existuje elegance etická a estetická, kterou prof. Livraga nazývá morální korektností lidské bytosti.

Abychom mohli být elegantní, musíme být nejprve čistí. Na fyzické úrovni to znamená čisté tělo i čisté šaty, ale především je to určeno čistotou našeho nitra, o čemž vypovídají naše city a naše myšlenky. Mohou být etické a duchaplné či nedůstojné člověka.

Velkorysý nebo velkodušný člověk je elegantní, zatímco násilný a bojechtivý elegantně vypadat nedokáže. Když se rozčílíme, měli bychom se na sebe podívat do zrcadla, protože zjistíme, že se stáváme ošklivými, a rozhodně nejsme elegantní. Zlost, zloba, fanatismus, neřesti všeobecně nás elegance zbavují. Protože elegance je spojená se ctnostmi a projevuje se navenek prostřednictvím etické a estetické osobnosti.

Zkrátka, náš fyzický vzhled je odrazem naší neviditelné elegance. Fyzická elegance je určena naším smyslem pro estetiku, zatímco ta neviditelná závisí na uplatňování všech ctností a zbavování se neřestí.

A znovu se obracím na Malého prince a děkuji jeho tvůrci za nadčasovou myšlenku, že „Správně vidíme jen srdcem. Co je důležité, je očím neviditelné.“

Slavica Kroča

O JEDNOTĚ

Podobenství

Tento příběh vyprávěl senátor Menenius Agrippa v roce 494 př. n. l., kdy se římský plebs (občané) vzbouřil proti patricijům (šlechtě). Jeho úkolem bylo uklidnit napětí a obnovit jednotu mezi společenskými třídami. Menenius Agrippa se tedy obrátil k rozhněvaným občanům a řekl:

Kdysi dávno se všechny části lidského těla vzbouřily proti žaludku. Údy, ruce, nohy a mozek si začaly stěžovat, že žaludek jen přijímá potravu, ale sám nic nedělá. Řekly si: ‚Proč bychom měli pracovat, když žaludek jen lenoší a užívá si výsledků naší námahy?‘ A tak se rozhodly, že přestanou žaludku dodávat jídlo. Zpočátku se zdálo, že plán funguje. Údy se cítily silné a nezávislé. Ale brzy začaly slábnout. Ruce ztratily sílu, nohy se nemohly pohybovat a mozek začal být zmatený. Všechny části těla si uvědomily, že bez žaludku, který zpracovává potravu a rozděljuje živiny do celého těla, nemohou přežít. A tak se nakonec rozhodly spolupracovat a obnovit harmonii. (převyprávěno z díla Tita Livie: Dějiny Říma od založení města)

Starý senátor tímto příběhem vysvětlil, že stejně jako tělo nemůže fungovat bez spolupráce všech částí, ani římská společnost nemůže přežít bez jednoty mezi různými vrstvami. Patricijové i plebejové jsou na sobě závislí, a proto musí spolupracovat. Toto podobenství pomohlo uklidnit situaci a vedlo k dohodě, která zavedla nový úřad tribunů lidu, aby chránili práva plebejů. Příběh „O žaludku a údech“ se tak stal symbolem důležitosti spolupráce a jednoty ve společnosti. □

POZNÁMKY K BHAGAVADGÍTĚ

Jorge Ángel Livraga Rizzi

Bhagavadgíta je součástí velkého hinduistického eposu „Mahábhárata“. V tomto eposu se vypráví o boji dvou nepřátelských táborů kvůli dobytí slavného města Hastinapura.

Je obtížné určit přesně, kdy byla Bhagavadgíta napsána, protože názory na to se značně liší. Někteří odhadují její stáří na 5000 let nebo i více, jiní jej omezují na čtyři až deset století po křesťanské éře. V každém případě však není důležité přesně určit stáří tohoto díla, protože jeho poselství je v konečném důsledku stejně staré jako sám člověk. Na jeho stránkách najdeme nejen historii člověka jako takového, ale i celého univerza. Vše, co existuje, má v Bhagavadgítě své vysvětlení.

Bude to jasnější, pokud si vyhledáme etymologický význam názvu Bhagavadgíta: „Píseň Pána“ nebo „Píseň Učitele“. Pod pojmem Píseň rozumíme ta magická slova Božství v Bhagavadgítě, která nám svým nesmírným bohatstvím znalostí ukazují smysl života. Není to píseň pro vnější uši; pouze uši duše ji mohou vnímat a vznést se prostřednictvím její melodie. Je to Dokonalá Melodie, která nám vypráví o Zákonu Světa, a moci jí naslouchat znamená začít žít v harmonii s tímto Zákonem. Jak se budeme v tomto díle nořit hlouběji, upoutá naši pozornost pět symbolických prvků zvláštního významu:

Město Hastinapura

Je také nazýváno Město slonů nebo Město moudrosti. Co toto město představuje a proč je spojováno se slony a moudrostí? Abychom na tuto otázku mohli odpovědět, musíme si uvědomit, že východní národy ve svých spisech používají mnoho symbolů, a na základě analýzy chování, vzhledu, projevů a zvyků slona jej zvolily za symbol moudrosti.

Navzdory své velikosti a váze kráčí pomalu: jeho noha nezasahuje ani do té nejmenší cestičky mravenců. Oči slona jsou malé, nevynikají v poměru k jeho velikosti, a stejně tak Mudrci nezáleží na vnímání vnějšího světa; ale kdo by mohl obsáhnout to, co vidí jeho vnitřní oči! Jeho uši jsou velké, zvyklé hodně slyšet, ale také hodně chápat.

Když však tento mírumilovný slon v džungli uslyší volání svého stáda, neexistuje překážka, která by ho mohla zastavit: běží a táhne za sebou vše, aby se připojil k hlasu, který ho volá.

Stejně tak jedná i Mudrc: když ho Vyšší Hlas volá k povznesení, neexistuje v hmotném světě překážka, která by mohla zastavit jeho běh.

Hastinapura je tedy nepochybně Městem Moudrosti: královstvím, po kterém každý probuzený člověk touží a které musí dobýt. To je jediné vlastnictví, které člověku patří, protože se nejedná o pomíjivou moudrost a plod určité kultury. Je to Věčné Vědění, které se v průběhu času nemění. Je to to, co tvoří podstatu všech věcí: nikdy se to nezrodilo a nikdy to nezemře.

Kuruovci nebo Kuravové

Symbolizují osobnost člověka s jeho mnoha nedostatky. Je to obraz světské bytosti, zcela rozpolcené ve své snaze reagovat na četné citové podněty, které to od něj vyžadují. Je to člověk tak zaujatý tím, co vidí vně sebe, že zapomíná nahlížet do svého nitra. Je to ten, kdo si odpouští své neřesti, protože je pro něj pohodlnější nebojovat. Je to ten, kdo násilím umlčuje hlas svědomí, protože ho bolí vědomí vlastní nedokonalosti, protože to, co slyší, ho obtěžuje; ale zároveň trpí, když si představí jakékoli úsilí o nápravu. Tato pohodlnost, tato setrvačnost jsou známkami smrti, protože pokud město Hastinapura, město vysokých ideálů nebude dobyto, kde budeme žít, až osobnost zemře?

Panduovci

Představují blahodárné a pozitivní síly, které nutí člověka růst. Na této straně bojují ti, kteří naslouchají svému vnitřnímu hlasu a jsou ochotni následovat jeho pokyny.

Následovat tento Hlas znamená s úsilím povstat z vlastních trosek a znovu budovat, ale tentokrát směrem nahoru. Člověk vnímá to Božské a poháněn soucitem nad svým ubohým lidským stavem ho rozebírá a znovu staví a zušlechťuje, dokud se nepodobá ideálu, který si představoval.

Rádža Ravi Varma, Pět bratrů Panduovců

Ardžuna

Je to obraz celého lidstva. Každý z nás svádí nebo jednoho dne bude svádět stejný boj jako Ardžuna. Kdo z nás nikdy nepocítil touhu překonat sám sebe? Kdo z nás tedy nepochopil, že toto překonávání je doprovázeno úsilím a bolestí? Kdo si někdy nezvykl na tuto perspektivu? Lhali bychom, kdybychom řekli, že se nikdy necítíme přemoženi obtížemi. Ale lhali bychom také, kdybychom se snažili přesvědčit sami sebe, že je lepší nebojovat. Je tu však ještě něco, co nám dodává větší jistotu a pocit podpory: vědomí, že v boji nejsme sami. Pokud se otočíme a zeptáme se někoho po našem boku, uvidíme, že podobně jako my i on bojuje. Cítit a vědět, že celé lidstvo pracuje na překonávání překážek, je největším povzbuzením, které nás nutí sjednotit se a nepromarnit ani okamžik, neboť naše slabost by mohla zastavit práci celého světa. A nemyslíme tím jen lidi.

Viděli jsme někdy růst rostlinu? Pozorovali jsme trpělivost, kterou potřebuje květina, než rozkvetne? Pokud celá příroda spolupracuje na stejném plánu, může se snad člověk, bytost obdařená rozumem a vůlí, stáhnout? Ne. Nenechme se odradit. Malá porážka jeden den neznamená prohranou bitvu. Bitva se vyhrává den za dnem, zaséváním úsilí, uskutečňováním života. Aby se člověk mohl nazývat člověkem, musí si toto požehnání vydobýt prací. Není skutečným Člověkem každý, kdo se narodí, ale ten, kdo se jím stává. Nemysleme si, že jsou to prázdná slova; ani nevěřme, že jejich naučením se nazpaměť něčeho dosáhneme: je nutné je žít. Cítit každý den „přitažlivost“ toho, co je nahoře, a toho, co je dole, znamená vytyčovat cestu.

Krišna

V Bhagavadgítě představuje ztělesnění Nejvyššího Božství, ale je také Učitelem, rádcem, který Ardžunovi klesí cestu. Možná si myslíme, že v rutíně našeho každodenního života nemůžeme najít žádného Krišnu, který by nás během bitvy podpořil.

Ale zamysleme se nad tím trochu lépe: nehledejme vnějšího Krišnu, protože pokud se naučíme poznávat své Vyšší Já, tam objevíme Velkého Učitele. Jak poznat své Vyšší Já? Když se nás dotknou slova lásky, lítosti nad chybami, naprosté nesobeckosti; když slyšíme slova, která nás zahanbují, protože žijeme v rozporu s nimi; když se snažíme tento Hlas přehlušit, protože chápeme, že poslechnout ho znamená oběť, pak k nám promlouvá Vyšší Já. Ano, nepochybně je těžké jednat v souladu s hlasem nesobeckosti. Je možné, že na začátku boje bude bolesti více než radosti. Ale na konci této cesty nás čeká Nejvyšší Štěstí: být sami sebou, svěřit vedení naší osoby tomuto Já, které je přirozeně schopné kráčet po Cestě. □

*Krišna se svými chotěmi
Rukminí a Satyabhamou
a jeho váhana Garuda,
Tamilnádu, Indie,
konec 12. – 13. století*

CESTA SKARABEA ANEB O EGYPTSKÝCH HIEROGLYFECH

Jana Aksamítová

Mé jméno je CHEPER, „Ten, který se rozvíjí“, „Pán přeměn“. Také mi říkali „Úsvit“. Toto jméno mi dal Otec Hieroglyfů, veliký bůh Thot. Mou podobu můžeš najít na zdech chrámů či v hrobkách faraónů. Býval jsem velmi mocný, když jsem sestoupil na zem v podobě tvora, kterého později nazvali SKARABEUS.

V dávných dobách, když Bohové ještě obývali tuto zemi, žili lidé v souladu s Přírodou. Považující se za její děti s ní spolupracovali a radostně se učili Moudrosti od svých Učitelů a Otců. A mnoho krásných a dobrých věcí dokázali číst přímo z Přírody. Jak šel čas, začali lidé zapomínat na svůj původ, na své božské Otce i na svatou Matku Přírodu. Už nedokázali porozumět tomu, co jim sdělovala. Nedokázali proniknout závojem, do kterého halila Univerzální zákony. Proto se nad nimi Bůh Thot slitoval a daroval jim Písmo. Bohové do něj vložili všechno, co se nacházelo v Přírodě: všechny živé bytosti, všechna lidská díla a všechny vznešené ideály. A toto posvátné písmo nazvali MEDU NETER, „HOLE BOHŮ“. Je v něm zachycený celý projevený svět, celý pozemský Egypt, jenž je odrazem Egypta nebeského. V každém znaku je ukryta Pravda, každý z nich je dávným tajemstvím.

Název *hieroglyfy* pochází z řeckého slova *ta hieroglyphica*, což znamená posvátné rytiny, jak jim říkali staří Řekové. Vysvětlení jejich původu egyptologům a archeologům stále činí potíže. Nedokázali totiž nikdy najít žádný vývoj tohoto písma. Egypt je znal od počátku svých známých dějin a už tehdy to byla dokončená soustava, zcela funkční, která obsahovala asi 750 znaků používaných od úsvitu až do samého konce egyptské civilizace.

Za časů slávy Říše KEM zdmi tohoto chrámu proudila síla posvátného. Denně tu probíhaly rituály a ceremonie, denně kněží uctívali svatou podstatu obrazu, jehož jsem byl součástí. Probouzeli mne k Životu kadidlem, písněmi i tancem a já jsem jim tento Život vracel v podobě síly k dalšímu rozvoji jejich Duší. Pomáhal jsem každému, kdo chtěl dosáhnout své vlastní přeměny. Soužití lidí a hieroglyfů bylo čisté a neposkvrněné.

Pro staré Egypťany bylo hieroglyfem všechno. Písmeno, socha, chrám i celá pyramida. Vše v Egyptě bylo živé, protože vše mělo své kořeny v Egyptě Nebeském, který Život dával. I s hieroglyfy Egypťané zacházeli jako se živými bytostmi, které mohou být velmi mocné, pokud se probudí jejich síla. Věděli totiž, že mohou působit správným i špatným směrem, že mohou tvořit, ale i ničit, pokud se použijí se špatným úmyslem.

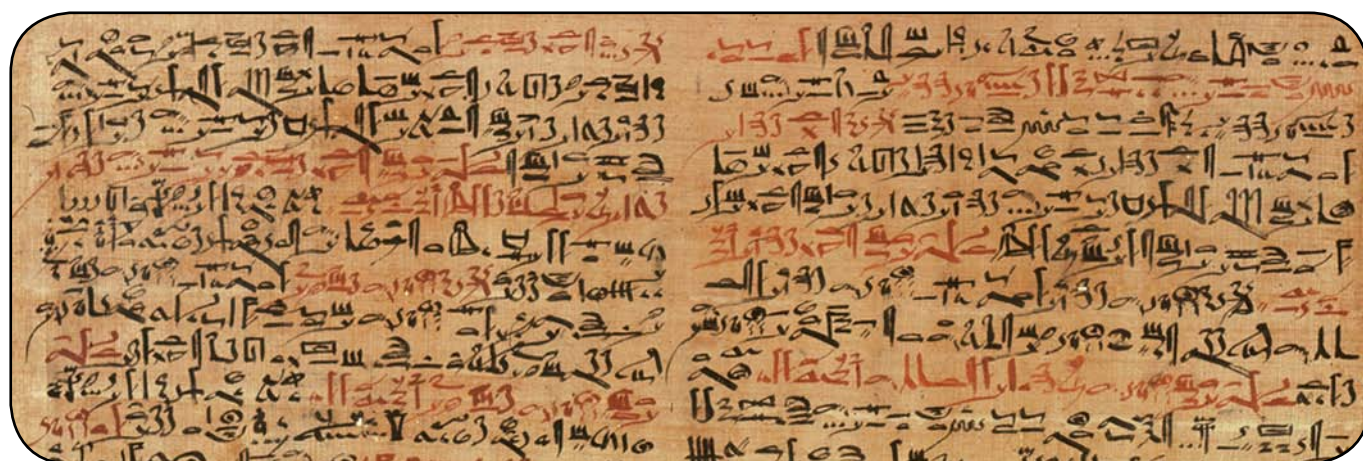
Každý znak hieroglyfické soustavy plnil několik funkcí. Jako piktogram představoval vždy tu konkrétní věc, kterou znázorňoval, takže například hieroglyf kačera představoval skutečného kačera. Jako ideogram představoval jednu nebo více idejí: takto kačer také nesl význam slova *syn*. A jako fonetický znak měl určitou hlasovou hodnotu. V případě kačera to byla slabika *sa*. Tento složitý systém umožňoval zaznamenání jakéhokoli textu, i velmi symbolického nebo filozofického. Kromě významové funkce vždy plnil i tu estetickou. Každý text musel být krásný, harmonický a vyvážený. Jednotlivé znaky se skládaly do sloupců či řádků podle těchto pravidel a občas se do textu vkládaly hieroglyfy jen proto, aby zápis zkrášlily.

Hieroglyfy se používaly v nezměněné podobě od nejstarších dob námi známého Egypta, tedy od začátku Staré Říše až do úplného konce jeho existence. Poslední hieroglyfický zápis byl napsán 24. srpna roku 394 n. l. na ostrově Philae. Tam se uzavřela egyptská historie posledním chrámem zasvěceným bohyni Isis, který přes zákaz pohanských kultů ctil tradice Egypta a přetrval do roku 551 n. l.

Přišel čas, kdy se lidé hieroglyfům vzdělili. Jejich Moudrost patřila již jen kněžím v chrámech. Přicházela nová písma, nové jazyky. Dokud však měli kněží ještě dost síly, aby vědění hieroglyfů předávali dál celému národu, měla Egyptská Říše naději. Egypt byl živ a mou podobu ztvárněnou ze zlata a drahých kamenů ukládali do hrobek, abych mohl Duším ukazovat cestu Egyptem Nebeským...

Již od Staré říše vedle hieroglyfů existovalo tzv. hieratické písmo neboli písmo kněžské, jak je nazývali Řekové. Byla to zjednodušená forma hieroglyfů přizpůsobená k rychlému psaní. Bylo především administrativním a obchodním písmem psaným na svitky, papyry a úlomky keramiky a kamene, nazývaných ostraka. Toto písmo se dalo lehce převést do hieroglyfické podoby a naopak, protože s hieroglyfy nikdy neztratilo spojení a bylo stejně posvátné. V období úpadku Egypta se hieratické písmo vytratilo z běžného každodenního užívání a stalo se písmem používaným pouze kněžími a také jen jim srozumitelným.

V době 26. dynastie kolem roku 500 př. n. l. na místo hieratického písma nastoupilo písmo démotické a zůstalo egyptským písmem až do konce existence Egypta. Název pochází z řeckého slova *démotika* neboli lidové písmo. Už se zcela odpoutalo od původních hieroglyfů. Tak jako v hieratickém písmu najdeme znaky odpovídající jednotlivým hieroglyfům, u démotického písma se nám

to již nepodaří a je velice těžké převést démotický zápis do hieroglyfů. V době vlády Ptolemaiovců se i toto písmo posunulo do oblasti posvátného. Jako jediné celonárodní písmo jej králové začali používat k monumentálním účelům, ke psaní různých výnosů a dekretů na stélách nebo na náhrobcích. Hieroglyfy se v této době staly pouze kněžským písmem nedostupným ostatním lidem a pro většinu z nich i nečitelným. Pokud se hieroglyfy používaly, tak především v jejich fonetickém významu, ale nevyužívaly se hluboké významy a pravdy v nich obsažené. Démotické písmo se udrželo asi do poloviny 5. st. n. l.

Odlesky hieroglyfů můžeme najít ještě v koptském písmu, které se používalo po zániku všech předchozích. Název Kopt, podle kterého je písmo pojmenováno, pochází z arabské zkomoleniny slova „AIGUPTIOS“, což znamená egyptský, jak Arabové nazývali domorodé obyvatele, když v 7. století Egypt dobyli. Koptské písmo sestává z řecké abecedy, která je doplněna některými znaky z démotického písma nutnými k vyjádření egyptských hlásek, které Řekové neznali. V této době však už byl Egypt se svou Moudrostí obsaženou v hieroglyfech zcela zapomenut.

Již stovky let znám jenom vítr a písek. Stovky let opuštěný čekám, až přijde ten čas, kdy mne někdo probudí, kdy opět přijde člověk, který mi porozumí, který do hloubky pochopí moji podstatu a pozná ve mně odraz Universa. A já znovu budu dávat život, budu promlouvat k lidským duším a probouzet je.

Hieroglyfy jsou živé bytosti, které mají své kořeny ve věčnosti. Plotin o nich mluvil jako o ztělesněných Platonových Idejích, kdy „každý obrázek je střípkem vědění a moudrosti, odhalující zasvěcenému skutečné poznání podstaty a jádra věcí.“ Současná egyptologie hodnotí egyptské písmo jako ustrnulé na půl cesty k fonetizaci, protože pro jazykovědce je abecední jazyk, jaké se používají v současnosti, vyvrcholením jazykového vývoje. Egyptská soustava jim připadá příliš složitá a nechápou, proč Egyptané nedospěli k dalšímu stupni vývoje písma. Současný člověk nedokáže ocenit jejich význam a dokonalost, protože dle hloubky svých znalostí a výšky svého vědomí z nich může pochopit pouze malý zlomek.

Lidé se stali slepými. Tápou mezi zdmi chrámu, ale nic nechápou. Dotýkají se posvátných textů, ale nic necítí. Již nedokážou nalézt skrytého Boha a svět se pro ně stal mrtvým. Mne, symbol znovuzrození, nechali válet kuličku vlastního trusu a nepochopili, že jim ukazují Cestu. Ale já ji nepřestanu ukazovat. Protože to je moje Cesta. Cyklus Života se obrátí a já znovu ucítím vůni kadidla. A přijdou učedníci, aby po mém vzoru následovali Slunce... □

Z použité literatury:

Christian Jacq: Malý ilustrovaný Champollion, 2003, Remedium Bratislava.

W. V. Davies: Egyptské hieroglyfy Čtení v minulosti, 2002, Volvox Globator Praha.

Viktor Krupa, Jozef Genzor: Písma sveta, 1989, Vydavateľstvo Bratislava.

ALCHYMISTA, Jorge Ángel Livraga

Mladá Jarní panna se pomalu měnila ve Velkou Matku Přírody; lidé jí říkali Léto... Pablo Simon nosil bílou tuniku nově Zsvěcených; na levé paži měl horizontální symbol vnímavosti, spolehlivosti a poslušnosti. Bratr Jedenáct si s ním smluvil schůzku, aby mu sdělil důležité novinky. Noc za úplňku byla zaplavena proudy voňavých vánků sestupujících z hor.

„Buď pozdraven, Pablo Simone, nebo spíše bratře Sto šedesát tři!“

„Buď pozdraven, ctihodný bratře! Jak příjemný vánek...! Pro koho se Příroda tak vyzdobila? Její krása je stále sladší, zralější...“

„Očekává Manžela..., aby mu představila své Dítě. Nevšiml sis, že když nastane doba květu, pupeny na větvích a zpola dostavěná hnízda něco očekávají?“

„Ano..., ale koho?“

„Také očekávají Manžela. On je políbí, vydá se na lov a vrací se, aby poznal plod své lásky. Pak končí vláda Manželky a koruna, která vypadala jako amfora, se otočí a ukazuje k nebesům.“

„Tento jazyk je velmi nejasný, ale ačkoli nerozumím jeho skladbě, ‚cítím‘ všeobecný význam, který se v něm ukrývá. Někdy takto mluvil bratr Justino... Bude s mým zsvěcením spokojen?“

„A jak! Pokud jsi ho, v což věřím, uskutečnil ze srdce.“

„O tom nemějte žádné pochyby; žijí pouze proto, abych sloužil Lidstvu prostřednictvím univerzální moudrosti v bezejmenném náboženství Nepojmenovaného Božství.“

„Taková slova jsou nektarem, ze kterého andělé vyrábějí med spravedlivých. Sbírají ho z duší, které rozkvétají... Možná se jednou přesvědčíš, že

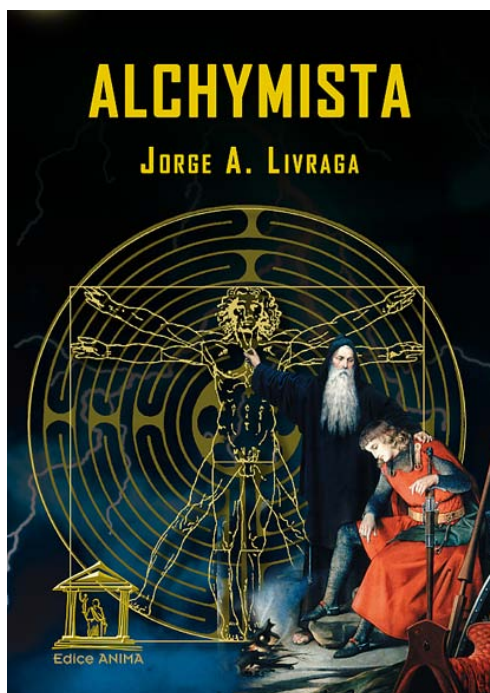
to, co jsem právě řekl, je něco víc než metafora. Příroda je jedna; ale my ji rozdělujeme, a když nám roztržštěná leží v rukou, pláčeme, protože ji nevidíme žít, a proklínáme Boha, že ji učinil prázdnou a mrtvou. Ale vzpomeň si, bratře, že my sami jsme vrahové Přírody. A jenom my ji můžeme vzkřísit; věda a náboženství to společně jednoho dne dokážou. K tomu je zapotřebí, aby se ta první oprostila od hloupého postoje ‚věřit jen tomu, co lze vidět a čeho se lze dotknout‘, stejně jako od ješitnosti myslet si, že současní vynálezci jsou mnohem lepší než ti z minulých dob. Tedy, ve vrcholných okamžicích evoluce národů existovali ti, kteří věděli o kulatosti Země, o heliocentrické

soustavě a o existenci neviditelných tvorů a o éterických bytostech, které se v tomto prostředí rozvíjejí stejně jako ryby ve vodě. Některé z těchto věcí se za pár století stanou obecně známými a jiné počkají déle; tehdy se budou vědci smát našim současným mudrcům tak, jako se tito dnes smějí vědcům, kteří žili před dvěma sty lety.“

„Jakou mírou měříte, takovou vám bude odměřeno...“

„Je to tak. Co se týče náboženství, je rozbité do několika podnáboženství a na tisíce sekt v rámci nich. Lidé, místo aby uctívali To, na co poukazují různí Učitelé, ať už Ježíš,

Mohamed nebo Mojžíš, uctívají tyto ‚poukazovatele‘, jako by byli různými bohy v boji na život a na smrt, a ne inkarnacemi neboli Syny Jediného Otce. Při studiu náboženství zjistíš, že instruktoři jakékoli doby učili totéž, lišíce se pouze historickým a zeměpisným přizpůsobením; že se nikdo z nich nenazýval Bohem a že to, v čem se neshodují, jsou vsuvky týkající se rituálních otázek zaváděných s hanebnými úmysly...“?

ČLOVĚK A JEHO TOUHA PO NESMRTELNOSTI

Petr Koubek

Lidé touží po mnoha věcech, ale snad žádná touha není tak velká a tak rozšířená jako snaha uniknout smrti. Usilovně se snažíme udržet své tělo co nejdéle zdravé a funkční, literatura i internet se doslova hemží návody všeho druhu, jak dosáhnout dlouhověkosti.

Ve starověku lidé nebyli možností vyhnout se smrti fascinováni o nic méně než my dnes, ale jejich pozornost se upírala jiným směrem, než je snaha o co nejdéle zachování fyzického těla. Snad proto, že nežili v prostředí natolik ovlivněném lidskou činností a technologií a byli díky tomu mnohem více v kontaktu s přírodními silami a zákonitostmi, si velice dobře uvědomovali, že nic hmotného netrvá věčně a že život a smrt jsou v přírodě neoddělitelně propletené. Stačí se podívat na padlý strom, jehož mrtvé tělo se během velice krátké doby stává potravou či úkrytem pro nespočet životních forem, od dřevokazných hub přes hmyz až po ptáky či drobná zvířata hledající bezpečí v jeho dutinách. Bez smrti není život a vše živé spěje ke smrti. Takový je základní cyklus přírody a nic, ani lidské tělo, není z tohoto koloběhu vyňato.

Starověcí lidé ale byli přesvědčeni, že ve skrytu za viditelným tancem života a smrti působí i něco stálého, věčného, trvalého. Nyní se už nenacházíme na úrovni viditelných forem, ale jejich neviditelných příčin. A hledání nesmrtnosti se soustředilo právě na tuto sféru trvalého. Napříč všemi kulturami starověkého světa se můžeme setkat s přesvědčením, že viditelné tělo je jen projevem, nádobou pro něco, co bychom mohli nazvat lidským duchem, který nepomíjí spolu s tělem. Hledání nesmrtnosti tak vlastně není ničím jiným než odhalováním vlastní podstaty, snahou zbavit se zaslepenosti, která nás nutí ztotožňovat sebe sama s vlastním tělem.

Symbolické popisy tohoto hledání můžeme najít v mnoha starodávných textech. Někdy ve formě příběhů, jejichž hlavní hrdinové hledají nesmrtnost (často v podobě nějaké kouzelné byliny nebo nápoje), jindy v podobě popisů cesty, kterou prochází nesmrtná část po smrti fyzického těla. Podívejme se na několik nejznámějších příkladů, které zřetelně ukazují, co může člověku pomoci dotknout se vlastního nesmrtného ducha a zbavit se tak strachu ze smrti:

Egypt

V Egyptě se setkáváme s textem, který samotní Egypťané nazývali „Kniha skrytého obydlí“ nebo „Kniha zrození Duše na světlo denní“. Dnes je známější pod názvem „Egypťská kniha mrtvých“. Popisuje posmrtnou pouť duše, která po ztrátě těla prochází řadou zkoušek. Ty odhalují, zda je dostatečně zralá, aby mohla vstoupit do říše Amenti (říše Amonova), neboli zda dosáhla božské úrovně, tedy nesmrtelnosti. V opačném případě se musí vrátit do fyzického světa a znovu projít cyklem života a smrti. Duše prochází skrze dvanáct síní a dvanáct bran, z nichž každá má svého vlastního strážce. Aby mohla bránou projít, musí znát strážcovu jméno, jinými slovy znát jeho podstatu, protože jména ve starověkých mytologiích nejsou pouhým označením, ale vypovídají o podstatě dané osoby nebo věci. Brány tu představují stavy vědomí, tedy to, nakolik je duše rozvinutá. Poslední zkouškou je soud, kdy je srdce člověka položeno na jednu misku vah, zatímco na druhé leží pírko, symbol bohyně spravedlnosti.

Tibet

I Tibet má svou „knihu mrtvých“, v originále „Bardo Thödol“, což znamená: „Vysvobození v Bardu skrze naslouchání“ (Bardo = stav vědomí).

I toto dílo ukazuje, že člověk musí prokázat moudrost, schopnost ovládat svou mysl a odolávat vlastním neřestem, špatným vlastnostem, které duši táhnou zpět do hmotného světa. Text popisuje postupné zjevení různých božstev. Každé z těchto zjevení je příležitostí uvědomit si vlastní nesmrtelnou podstatu a dosáhnout tak osvícení. V případě neúspěchu dochází stejně jako v Egypťské knize mrtvých k novému zrození.

Řecko

V antickém Řecku se setkáváme jak s filozofickými koncepty nesmrtelné duše (například podle pythagorejců je duše člověka uvězněna ve věčném cyklu zrození a smrti, v neustálém koloběhu vtělení, a to po tak dlouhou dobu, dokud nedojde k jejímu očištění a osvobození), tak s mýty o hrdinech, kteří se utkali s osudem, aby dosáhli nesmrtelnosti. Ti úspěšní nakonec zasednou spolu s bohy na Olympu a pijí nápoj nesmrtelnosti, který se v Řecku nazývá Ambrozie (na východě se setkáváme s podobným nápojem jménem Sóna a v germánské mytologii je to božská medovina).

Mezopotámie

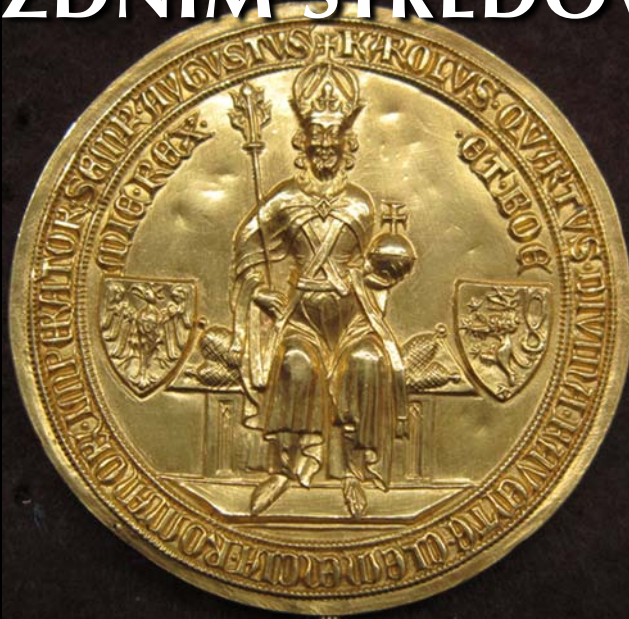
Nejnámějším příkladem z této oblasti je epos o Gilgamešovi, který se ze začátku chová despoticke a sobecky. Po prosbách souženého lidu bohové stvoří bytost schopnou čelit Gilgamešovi v boji, Enkidua, který se ale nakonec stane Gilgamešovým přítelem. Společně překonávají mnoho zkoušek a Gilgameš se pozvolna mění ve spravedlivého vládce. Enkidu však brzy umírá, což Gilgamešovi naléhavě připomene vlastní smrtelnost. Vydává se tedy hledat nesmrtelnost, podstupuje mnoho útrap a překážek, například musí vstoupit do podsvětí, až nakonec zjistí, kde roste magická rostlina nesmrtelnosti. Sestupuje tedy na nejhlubší dno oceánu (symbolicky nejhlubší nitro člověka) a tam ji opravdu nalezne. Při cestě zpět však hrdina na chvíli ztrácí pozornost (vyšší stav vědomí) a o rostlinu nesmrtelnosti přichází.

Co nám všechny tyto příběhy a texty mohou poskytnout, aby pro nás vyhlídka na smrt byla aspoň o trochu méně znepokojivá? Že naší snahou by mělo být probudit v sobě vědomí hrdiny, který má odvahu vzít osud do vlastních rukou. Pochopit, že našimi hlavními zbraněmi jsou ctnosti a největšími nepřáteli vlastní neřesti a strachy. Že potřebujeme trpělivost a vůli zkusit to znovu, když napoprvé neuspějeme. Neexistuje vědecký důkaz o tom, že někde v nás spí nesmrtelný duch, který jen čeká, až ho probudíme. Ale tisícileté zkušenosti lidstva naznačují, že by tomu tak mohlo být. Tak na co ještě čekáš, hrdino? ☐

Z použité literatury:

- Tretera, Ivo: Nástin dějin evropského myšlení 5., Paseka, 1999
- Eliade, Mircea: Dějiny náboženského myšlení 1., Oikymen, 2019
- Kročá, Slavica: Kniha skrytého obydlí, edice Fénix, Nová Akropolis, 2006
- Tibetská kniha mrtvých, BARDO THÖDOL, DharmaGaia, 2024

KAREL IV., RENESANČNÍ PAPERSEK V POZDNÍM STŘEDOVĚKU

Pavel Goliáš

Karel IV., český král a římský císař, byl jednou z nejvýznamnějších osobností pozdního středověku. Jeho vláda, trvající od roku 1346 do roku 1378, se nesmazatelně zapsala do dějin nejen českých zemí, ale celé Evropy.

Po tragické smrti posledního Přemyslovce Václava III. v roce 1306 se česká šlechta ocitla ve složité situaci. Po dlouhých jednáních o jeho nástupci padla volba na Jana Lucemburského, syna římského krále Jindřicha VII. Sňatkem s Eliškou Přemyslovnou, sestrou zesnulého krále, získal Jan nárok na český trůn. Tento krok byl motivován snahou Lucemburků posílit svou pozici v rámci Svaté říše římské a zároveň získat významné území v srdci Evropy.

Janovi a Elišce se 14. května 1316 narodil syn Václav, později známý jako Karel IV. Jeho výchova byla ovlivněna jak českým, tak francouzským prostředím. Jelikož jeho otec trávil většinu času ve Francii, zůstal zpočátku malý Václav v péči své matky Elišky na českém dvoře. Možná z nedůvěry k české šlechtě ho však král Jan ve třech letech nechal na nějakou dobu internovat bez matky na hradě Locket. Ve 13 letech byl pak Václav poslán na studia do Francie, kde se seznámil s tamější kulturou, jazykem i zvyky. Navštěvoval univerzity v Paříži a v Avignonu, kde studoval právo a teologii. Právě právnické vzdělání se mu později velice hodilo při řešení složitých politických otázek. Kromě latiny, která byla jazykem vzdělanců, ovládal i francouzštinu, italštinu a němčinu. Tyto jazykové znalosti mu umožnily snazší komunikaci s ostatními evropskými panovníky.

Již v mladém věku se Václav začal aktivně zapojovat do politiky. Jeho otec ho postupně připravoval na budoucí vládu a svěřoval mu důležité úkoly. Václav se účastnil otcových diplomatických jednání, seznamoval se s fungováním státní správy a získával přehled o mezinárodní politice. V roce 1323 byl svým otcem povolán do severní Itálie, aby se s ním podílel na vytvoření enklávy pod Lucemburskou nadvládou. Zde zažil své první politické a válečné zkušenosti. V následujícím roce byl jmenován moravským markrabětem. Moravské země byly v té době nestabilní a Václav zde musel čelit jak vnitřním sporům, tak hrozbě zahraničních útoků. Díky tomu však získal první zkušenosti s vládnutím a řešením komplikovaných politických situací.

Po smrti otce Václav nastoupil na český trůn. Již při sňatku s první manželkou Blankou z Valois přijal biřmovací jméno Karel a jako Karel IV. zahájil jednu z neúspěšnějších vlád v českých dějinách. Nejprve

se zaměřil na upevnění své moci a na zlepšení vnitřní situace v českých zemích. Bohužel většina královského majetku byla jeho otcem zastavena, aby měl peníze na své politické plány. Proto se Karel IV. již v počátcích své vlády snažil omezit moc šlechty a posílit královskou autoritu. Zároveň se věnoval rozvoji měst a řemesel, což přispělo k hospodářskému oživení země. V zahraniční politice se Karel IV. orientoval především na Svatou říši římskou. Jeho cílem bylo dosáhnout císařské koruny, a posílit tak prestiž českého království. K dosažení tohoto cíle využíval sňatkové politiky, diplomatických jednání a výjimečně i vojenské síly.

Po získání císařské koruny čelil Karel IV. odporu některých říšských knížat, která se posílení jeho moci obávala. Byl však již zkušeným diplomatem a dokázal si většinu svých protivníků získat na svou stranu. Ve své zahraniční politice vždy usiloval o udržování dobrých vztahů s ostatními evropskými panovníky. Své dcery provdával za významné evropské prince, čímž si zajišťoval jejich spojení. Snažil se také udržovat dobré vztahy s francouzským králem, který byl jeho strýcem. S anglickým králem Edwardem III. se střetl ve stoleté válce, ale později se s ním usmířil. Podobně to dopadlo i s polským panovníkem Kazimírem III., jehož dceru si vzal jako čtvrtou manželku.

Co se týče vlády Karla IV. v českých zemích, byla to doba nebývalého rozkvětu. V organizaci státu zavedl řadu reforem, které měly za cíl zefektivnit správu země a zajistit jednotný právní řád. Byly vydány nové zákony a nařízení, které upravovaly různé oblasti života společnosti, od správy měst až po trestní právo. Karel IV. také podporoval rozvoj měst, kterým uděloval rozsáhlá privilegia. To přispělo k rozvoji měšťanstva a posílení jeho postavení ve společnosti a také k rozvoji řemesel a obchodu. Zavedl jednotnou měnu, pražský groš, který se stal významným platidlem v celé střední Evropě. Podpořil výstavbu cest a mostů, což usnadňovalo obchod a cestování. Důležitou roli hrálo také stříbro, jehož těžbu v Kutné Hoře král podporoval a díky níž se české země staly jedním z nejbohatších států v Evropě.

Karel IV. nezapomínal ani na umění a vědy. V roce 1348 v Praze založil Karlovu univerzitu, která se stala významným centrem vzdělanosti v Evropě. Inicioval vydávání knih, jež měly sloužit hlavně k poučení, jako byl například titul „Životy starých filozofů“. Inicioval stavbu nových kostelů, klášterů a paláců. Nejznámějším příkladem jeho stavební činnosti je Karlův most, jenž je dodnes symbolem hlavního města. Hrad Karlštejn, založený Karlem IV. v roce 1348, byl nejen mocnou pevností, ale také místem, kde byly uloženy české korunovační klenoty. Hrad byl vyzdoben nádhernými freskami a sochami, které ve své době dosahovaly mimořádné umělecké úrovně. Nechal vybudovat také Nové Město pražské, které se stalo centrem řemeslníků a obchodníků. Na svém dvoře vždy rád uvítal umělce, vědce i spisovatele. Sám prostřednictvím korespondence udržoval kontakt s významnými kulturními osobnostmi doby, jako byl například italský básník Francesco Petrarca.

Roku 1344 byl z jeho popudu položen základní kámen Svatovítské katedrály. Kládl důraz na nadčasové hodnoty, jež by církev měla šířit, jako je čest, pracovitost, morálka a služba lidem. Zároveň se snažil omezit moc papežství a dosáhnout větší nezávislosti české církve.

Historická tradice říká, že se po návratu do Čech musel znovu naučit česky. Znovu ovládnout rodný jazyk pro něj bylo zcela zásadní pro porozumění českému národu. Traduje se, že sedával u brány a každý člověk s ním mohl mluvit a sdělit mu své stížnosti či radosti.

V osobě Karla IV. se spojilo několik směrů životního působení. Politický, kulturní, vědecký, náboženský i filozofický. Sám o sobě tvrdil ve svých pamětech „Vita Caroli“, že jeho život má dvě tváře. Osobní jako tvář jednotlivce a společenskou jako tvář panovníka. Zároveň připomíná svým nástupcům, kteří budou sedět na dvou trůnech jako on, aby dbali jeho těžce vydobytých zkušeností, těch osobních i těch vladařských. Jak sám píše: *Královskou důstojnost zdobí, když ji poslouchá lid jí podřízený. A stejně tak ji zdobí, když se král stará víc o to, jak se mají lidé, než jak se má on sám, protože král je spjat s lidmi, jako je duše spjata s tělem.*

Jeho duše se odebrala z tohoto světa 29. listopadu 1378 na Pražském hradě poté, co se vrátil z Francie, kde jednal s králem Karlem V. o možném budoucím uspořádání Evropy. Přestože se časově nacházíme v pozdním středověku, Karel IV. jako člověk i panovník svou dobu předběhl. Jeho dílo by se dalo označit za renesanční. Usiloval o vzdělání sebe i svého národa, což jinde ve světě nebylo vůbec běžné. Prosazoval řád, právo a spravedlnost na rozdíl od představy vlády silnějšího. Umění, které podporoval, mělo zdůrazňovat krásu, a to hlavně lidského ducha ozdobeného ctnostmi, ať už náboženskými či rytířskými. Prosperita jeho lidu byla pro něj nejdůležitější, ač mu to bylo pozdějšími historiky vyčítáno jako přílišné stranění českému království. Jeho cílem byla jednota říše a života, která se naplňuje postupným sjednocováním všech mnohostí, stejně jako se stavba velké katedrály skládá z malých stavebních bloků. Jednota za mnohostí je odkazem života Karla IV. □

Z použité literatury:

Čechura, Jaroslav. Karel IV: na dvojím trůně. Praha: Rybka Publishers, 2016

Bauer, Jan. Karel IV: císař a král. První vydání. Praha: Brána, 2016

Šebek, Jaroslav. Karel IV. stále živý: odkaz státníka v historiografii a historické paměti. První vydání. Praha: Historický ústav, 2017. 266 stran. Karel IV. Vita Caroli Quarti, Vlastní život Karla IV. 1. vydání. Přeložil Rudolf Mertlík. V Brně: CPress, 2016

Uhlíř, Zdeněk. Karel IV: sen gotické svobody. 1. vydání. Praha: Národní knihovna České republiky, 2017

Karel, Mašek, Richard, Bláhová, Marie, Občanské sdružení Karel IV a Univerzita Karlova: Karel IV., státnické dílo. Vyd. 1. V Praze: Karolinum, 2003

Kuthan, Jiří a Royt, Jan. Karel IV: císař a český král - vizionář a zakladatel. Praha: Nakladatelství Lidové noviny, 2016

Žůrek, Václav. Karel IV: portrét středověkého vládce. Vydání první. Praha: Nakladatelství Lidové noviny, 2018

Kalista, Zdeněk. Karel IV: jeho duchovní tvář. Vyd. 2. Praha: Vyšehrad, 2007

POMERANČ, OVOCE ŽÁDANÉ V ZIMNÍCH MĚSÍCÍCH

Miroslav Huryta

Pomerančová šťáva: Ráno ji vypij sám, v poledne se rozděl s přáteli a večer ji daruj nepříteli.

Pomeranče pocházejí z jižní Asie: z Číny a severní Indie. Ve starých čínských spisech se pomeranč zmiňuje už před 4000 lety. Arabští lékaři předepisovali jeho šťávu v 10. století jako lék. První strom pomerančovníku sladkého (*Citrus aurantium* v. *dulcis*) byl v Evropě zasazen až v 16. století v Lisabonu, v Portugalsku. Rozlišujeme pomeranče hořké, sladké a bergamot.

Starodávné pořekadlo mudrců o pomerančové šťávě zní: „Pokud se šťávy napijeme ráno, má cenu zlata, v poledne stříbra, večer bronz.“ Ve Francii se říká: „Ráno ji vypij sám, v poledne se rozděl s přáteli a večer ji daruj nepříteli.“ Léčivé účinky pomerančů uznáváme dodnes.

Použitelný je list, květ i plod. Existuje mnoho rad a receptů o použití slupky plodů a listů pomerančovníku. Bohužel se dnes těžko shánějí čisté a chemicky neošetřené pomeranče, a tak tuto výsadu mají ti, kteří si je sami pěstují ve své zahradě.

Listy pomerančovníku, zvláště hořkého, se od nepaměti používaly na léčení nervozity, deprese, úzkosti, hysterie, epilepsie a nespavosti, souhrnem na psychická a nervová onemocnění. Též pomáhají pro snížení tělesné teploty a při pocení. Čaj z listů léčí neurózu žaludku, ničí střevní parazity a je účinným spasmolytikem.

Květy pomerančovníku léčí nervozitu a nespavost, neklid a křeče u dětí.

Slupka pomeranče se používá jako dráždivý prostředek, který posiluje a stimuluje, a proto se aplikuje při léčbě žaludku, střev a celého organismu. Pro posílení žaludku se hodí tinktura z kůry, kterou si vyrobíme z 50 g suchých slupek pomerančů, které rozdrtíme a zalijeme 2,5 dl 70% alkoholu, necháme odstát tři týdny a scedíme. Pijeme 3x denně 20 kapek s vodou, šťávou nebo čajem. Éterický olej ze slupek pomerančů je výbornou dezinfekcí a antiseptikem, a proto se používá při kontaminaci a poranění kůže a na vředy.

Šťáva z pomeranče působí blahodárně na řadu tělesných funkcí, protože nás zbavuje přebytku žaludečních kyselin, podněcuje práci žaludku a střev, čistí střeva, játra, krev a celý organismus, působí jako laxativum, protože podněcuje práci a vyprazdňování střev, posiluje také srdce, játra, nervy, svaly a žaludek. U všech uvedených potíží je třeba pít dvě až čtyři sklenice čisté pomerančové šťávy denně.

Schopnost povzbudit tělo i duši, která pramení z bohatství vitamínů, minerálů a dalších léčivých prvků, činí pomerančovou šťávu nápojem pro ty, kteří chtějí posílit svou imunitu, snížit cholesterol, bojovat s neurózou, depresí či ledvinovými a močovými kameny.

Nedoporučuje se ale pít na noc, neboť jak praví rovněž stará přísloví, může žaludek nejen léčit, ale i podráždit. Obsahuje také značné množství cukru, proto jako u všeho platí, že by se měla konzumovat s mírou. □

ÚNOR

**CESTA NADĚJE PODLE SENEKY
A VIKTORA FRANKLA**

Přednáška

**CESTA SRDCE: SETKÁNÍ
S BUDDHOU A SOKRATEM**

Přednáška

JAK FUNGUJE PAMĚŤ
Přednáška se cvičeními

**GIORDANO BRUNO – FILOZOF
BUDOUCNOSTI**

Přednáška

**NEPÁL - HLEDÁNÍ BUDDHY
V HIMALÁJÍCH**

Přednáška

**C. G. JUNG – FILOZOFIE
A PSYCHOLOGIE**

Krátký kurz

NOVINKY NA YOUTUBE

Jak rozvíjet vnitřní život
prostřednictvím filozofických cvičení?

SLEDUJTE NÁS

[@NovaAkropolisCR](https://www.youtube.com/@NovaAkropolisCR)

[Nova.Akropolis.Ceska.republika](https://www.facebook.com/Nova.Akropolis.Ceska.republika)

Tento kurz praktické filozofie shrnuje myšlení nejvýznamnějších filozofů Východu i Západu. Stopy, které zanechali v dějinách, nás mohou každý den inspirovat na cestě rozvoje vlastních potenciálů a smysluplného života. Studium má srovnávací charakter a zkoumá filozofické dědictví lidstva prostřednictvím různých myslitelů a směrů.

Kurz FILOZOFIE PRO ŽIVOT

PROGRAM KURZU:

PŘÍRODNÍ FILOZOFIE A ZÁHADA ŽIVOTA

ČLOVĚK A JEHO PŘIROZENOST

MOUDROST INDIE: SPRÁVNÉ JEDNÁNÍ

TIBetská MYSTÉRIA: OVLÁDÁNÍ MYSLI

BUDDHOVA FILOZOFIE: VNITŘNÍ SÍLA

STAROVĚKÁ ČÍNA: VĚDA O HARMONII

VÝZVA ŽIVOTA VE SPOLEČNOSTI

PLATON A MÝTUS O JESKYNI: PROBOUZENÍ DUŠE

ARISTOTELES: HLEDÁNÍ ŠTĚSTÍ

PLOTIN: NEOPLATONICKÁ ŠKOLA

DŮLEŽITOST VÝCHOVY

EGYPT: SPRÁVEDLNOST JAKO KOLEKTIVNÍ IMPULS

ŘÍM A STOIKOVÉ

FILOZOFIE DĚJIN: PAMĚŤ A ZKUŠENOST

DĚJINY A MYTOLOGIE

HISTORICKÉ CYKLY

SVOBODA A OSUD

A... PRAKTICKÁ CVIČENÍ

Nedílnou součástí kurzu jsou cvičení pro rozvoj přirozených schopností každého člověka, jako je pozornost, koncentrace, paměť, imaginace, ovládnutí emocí a vůle, která vycházejí z tradičních učení a témat kurzu.

„Veselý člověk je mistrem své duše.“

William Shakespeare

